

Neklopte, vyrazte dvere!

(16.07.2012; Pravda; s. 34; Šikulová Veronika)

Vinšovali sme kolegyni k sviatku. Niektorí všetko najlepšie, iní bohatstvo a všetci zdravie. Takmer všetci sme niekedy nešťastní, väčšina má hlboko do "šrajtofle" a úplne všetci sa o seba bojíme. Preto tak citlivo reagujeme, keď sa reč zvrtné na nemocnice, zdražovanie liekov, na to, ako zle niekoho niekde ošetrili a ako veľa sa inde za lekárske služby platí.

Doktorov máme v rodine niekoľko. Veľmi citlivo vnímam debatu o poisťovniach, o tom, ako by sa mali nenažraní lekári sústrediť na to, ako by lepšie mohli slúžiť ľuďom a nemrhať energiu na vydieranie pacientov či štátu.

Študujete šesť rokov medicínu, sedíte doslova nad knihami, zatiaľ čo vaši rovesníci... Potom prídete do praxe a učíte sa znovu, lebo najviac sa človek naučí v praxi, a tak sa učíte celý život. Odomknete ambulanciu, plná čakareň ubolených a nazlostných ľudí, polovica vecí nefunguje, ako by mala, chýbajú prístroje, sestričky, najnovšie v čiernych tričkách, sú unavené, lebo ich je málo a tiež majú hlboko do "šrajtofle".

Poisťovne nepreplácajú, čo by mali, tiež majú hlboko do vrecka, štát vyžaduje dokumentáciu, pacienti ošetrovania, neviete, kde vám stojí hlava, nestihnute si ráno ani vypiť kávu. Zatiaľ čo sa v čakárni rozbehol zápas o to, kto pôjde skôr, a vaša sestrička je rozhodcom, vy stojíte v bránke a "spracovávate góly".

Pohoršujeme sa, že niektorý z lekárov si na dvere vycapil papier, že za klopanie bude účtovať päť eur! Beriem to ako žart.

Tento týždeň som bola s dcérkou na očnom vyšetrení. Objednali sme sa a zaplatili, aby sme nemuseli čakať. V čakárni bolo dusno. Nielen z horúčav, ľuďom sa objednávanie za peniaze nepáči. Už aby nás zavolali, myslela som si, lebo tu dostaneme po papuli. Nedostali sme, sestrička nás vtiahla dnu a malá pacientka sa ocitla v tmavej miestnosti, kde jej vyšetrovali očné pozadie.

Vystrašená dcérka, ktorá sa bojí tmy, doktora, injekcie, neobsedí na jednom mieste ani minútu. Do toho v ambulancii zvonil telefón, dvakrát ho pani doktorka zodvihla a konzultovala liečbu cez slúchadlo.

Von za dverami je "sedem-stopäťsto" nahnevaných jedincov, ktorí vyklopkávajú na dvere akúsi nazlostenu morzeovku a všetci sa ponáhľajú domov. Doktorka iba začala ordinovať a takto to pôjde až do obeda, keď by mala skončiť, ale už teraz ráno vie, že sa v práci zdrží, oznamuje to do telefónu.

Aj v nemocniciach to frčí jedna radosť, vizita, lekárske úkony, porada, papierovačky, beh od pacienta k pacientovi po oddelení... Veľa, veľa muziky za málo peňazí.

Chcieť, aby vám zvýšili plat, je smiešne. Nezvýšia vám ho, niet z čoho, nemocnice majú hlboko do "šrajtofle", poisťovne tiež, štát tiež. Neostáva vám nič iné, len zostať akýmsi fackovacím panákom tohto chudobného, no pre bohatých ľudí dosť bohatého štátu. Fackovacím panákom vedenia nemocníc, pacientov, sestričiek. Len otvárať dvere a plniť si povinnosti.

Nerobiť znamená porušiť lekársku prísahu a nechať ľudí trápiť sa. Prisahal však niektorý z lekárov, že bude robiť takmer zadarmo?